

Kapitlen
"FÖRORD"
och
"VÄGLEDNINGEN"
ur boken
VÄRLDAR
av
BÔ YIN RÂ

Mer information om boken finns på:

<http://www.boyinra-stiftelsen.se>

BÔ YIN RÂ

VÄRLDAR

EN SERIE KOSMISKA SYNER

WIDINGS STIFTELSE

STOCKHOLM 1987

BÔ YIN RÂ
är Joseph Anton Schneiderfranken's
andliga namn

Världar

är en översättning från tyska språket av boken

«Welten» utgiven i Schweiz. Första tyska upplagan kom ut 1922 i Basel.

Andra och tredje upplagorna gavs ut 1956 respektive 1985 i Bern av Kobersche Verlagsbuchhandlung.
All kopiering och vidareutgivning av text eller bilder är förbehållen Kobersche Verlagsbuchhandlung i Bern.

Fotografering av originaltavlor har gjorts i Schweiz.

Tryckeri: Svenskt Tryck Stockholm 1987

ISBN 91-85154-41-5

Till tredje tyska upplagan

År 1922 utgavs första upplagan av «Världar» på tyska språket. I den föreliggande upplagan har hänsyn tagits till smärre av Bô Yin Râ själv företagna ändringar.

I Bô Yin Râ's handexemplar finns dessutom, senare tillfogad av honom själv, följande dikt av Giordano Bruno (i översättning till tyska av Kuhlenbeck):

Brenn, ich fleh' dich an, mein Leben
brenn in die Brust mir ...
Dass ich also mich ganz in *ein*
Licht sehe verwandelt,
Ganz ein Auge nur bin, ein
allwärts schauendes Auge,
Dem das Jetzt, die vergangene Zeit
und die künftige vorschwebt,
Ober- und Unterwelt und das All
im umkreisenden Ringlauf.

Brinn, anropar jag dig, mitt liv,
brinn i mitt bröst ...
På det jag helt må
förvandlas i *ett* ljus,
helt bli endast ett öga, ett
åt alla håll skådande öga,
för vilket nuet, förgången tid
och kommande träder fram,
över- och undervärld och allt
i ett ringformat kretslopp.

FÖRORD

I denna bok kommer åskådliga *bilder* att ledsaga orden, och båda skall tillsammans bidra till att öppna *själens höjdrike* för dig. —

Du kommer emellertid kanske först, vid ett flyktigt betraktande, innan *ordet* förmått stämma din själ som man stämmer en harpa, att förmoda att en «ny uttrycksvilja», av den art som vid tiden då detta skrevs sökte sig uttryck i alla konstarter, tagit form även i dessa bilder? —

Jag skulle gärna bejaka din mening, om det förhöll sig så.

Men försöken att gestalta det som framställs här går tillbaka till en tid, då man inte visste något om en sådan ny uttrycksvilja, och jag måste tillstå för dig: — jag har aldrig känt av det tvång inom mig, som i våra dagar får många strävande i konstens rike att känna sig kallade att skapa nya uttrycksmedel, eftersom de gamla inte längre framstår som rena och sanna nog för deras uttrycksbehov.

Nog kan jag förstå vad som alstrar ett sådant behov och manar att bana nya vägar, men för mig har det jag ville gestalta alltid blivit till ur det inre *samtidigt med sin form*, så att jag aldrig upplevt något annat behov än att ge en bild av denna form, som jag har erfarit.

De här visade bilderna har inte uppstått i mig på annat sätt än allt annat som velat finna en gestaltning i mig.

Vad det emellertid här gällt att ge uttryck åt var redan *i sig* format *på annat sätt*, och *de* former som återfinns i bilderna har därför med nödvändighet vuxit fram ur *impulsen* att återge dem.—

Fullkomligt klarvaken i en inre värld i den *verkliga anden* lika väl som i de kroppsliga sinnenas värld, är jag lika förtrogen med dessa former som alla ting som omger mig i jordevärlden.

Men under det att ting som träffas av jordens ljus mestadels håller sig inom väldefinierade gränser, visar sig formen i denna *andliga värld i en ständig, livlig förvandling*.

Under det att all form på jorden kan gestaltas utifrån *en enda* väl fixerad blickpunkt, skådar man i den andliga världen formerna *så* som om man vore ett ihåligt rum, *som begränsas av tusentals ögon . . .*

Men inte heller här behövde jag söka efter en uttrycksform.

Det jag upplevde formades av sig självt till en bild på en yta, och jag försökte blott med de konstnärliga medel som jag behärskar att *hålla fast* denna bild *så klart som möjligt utan att lägga till någonting*.

Titlarna till dessa bilder återger vad jag i denna bok genom *ordet* vill göra möjligt att uppleva.

De kan betraktas som en «fingervisning» för att befordra den «*inställning*» som är nödvändig, om betraktandet skall framkalla *klang* och *rytm* i själen.

De sällsynta, som *själva* förmår att fullt medvetna uppleva denna andliga värld, om vilken bilderna vittnar, kommer utan svårighet att *återfinna självupplevt* i bilderna.

Till de andra kan här sägas, att den här skildrade *andliga världen* först kan *erfaras*, när man för länge sedan lämnat den lägre *regionen av ockulta bilder* i de svekfulla områden med ständig skymning och dunkel skräck, ur vilka *medier, somnambuler* och *extatiker* brukar hämta en förment bekräftelse på sin förvirrade fantasi skapelser.

Då alla element i de i denna bok återgivna synerna är så förankrade *i varje människas djupaste urgrund*, att det där finns *motsvarigheter* till dem, så låter sig också genom dessa bilder de *krafter* uppväckas, genom vilka själens «sinnen» koncentreras och uppgår i det *ur-sinne*, som är *förutsättningen* för varje verkligt *äkta* upplevelse av andliga realiteter. —

Till att *uppväcka* detta själsliga *ur-sinne* skall *ord* och *bild* här tjäna . . .

I vad mån detta kan uppnås av varje enskild, som använder den här boken, är blott och bart beroende av denne enskildes redan uppnådda grad av andlig utveckling.

Men mycket kan här också åstadkommas genom rätt «*inställning*».

Vill man uppnå vad denna bok kan ge, då får man från början avhålla sig från varje *förståndsmässig tolkning* av de återgivna synerna!

Endast djupt inre *försjunkande* och *inlevelse* kan här leda till att det gestaltades hieroglyfer överförs till förnimbar *själsrörelse*.

— —

Ständigt måste *viljan* till egen inlevelse vara förhanden, om en själslig *upplevelse* skall följa ur ett betraktande av bilderna.

Detta gäller ju om *all* konst; men här kommer denna vilja att fordras i *mycket hög* grad, om man från det *yttre*, som uppenbaras genom synen, vill nå till det *inre*. — —

Har väl en gång *skådandets krafter* verkligen *vaknat upp*, så kommer den upplevande säkerligen att på sitt sätt kunna få *andra* syner, ty det som har kommit till uttryck här är endast en

serie i det inre sammanhängande bilder, som tillsammans med *orden* i denna bok skall föra själen närmare ett *inre rike*, som genom yttervärlden blivit mer främmande för den än nödvändigt.— — —

Bland dem som redan är förtrogna med de urgamla vishetsläror, som jag fått ge uttryck åt i mina skrifter, är det säkerligen bara ett fåtal, som inte genast kan fatta innebörden av denna bok.

Erfarenheten har emellertid lärt mig, att det även hos många som inte stått dessa läror så nära, i synnerhet om de på något sätt varit «*konstnärligt*» *lagda*, redan efter kort tids inlevelse uppstått en *klang i själen* som fått *urtida aningar* till följd . . .

Jag kan och får här inte, om jag inte skall *lägga hinder* i vägen för själen, ge några «*förklaringar*» till den form- och färgvärld, som kommit till bildmässigt uttryck i dessa gestaltningar.

Jag måste *lita* på *själens krafter* hos varje enskild åskådare.

Varje *tydningsförsök* är här av ondo; skulle bara skymma det *väsentliga* genom en *tankeslöja*. —

I alla tiders och folks magiska verk har *heliga tecken* varit kända för de invigda; men det är bara få som anar, att dessa tecken härstammar från *andligt skådande*, att de först blivit funna i den verkande andens riken. —

Här visas sådana tecken i deras *eviga gestaltnings rike!*

Men det är bara om du kan *försjunka* i din *urnatur* som dessa tecken kommer att uppenbara sin *kraft* för dig!

Väl dig, om du då förstår att tyda dem *genom deras verkan på din själ!*

Då kommer du sannerligen att framgent kunna undvara varje «*förklaring*» av deras värde!

Då kommer du helt visst att kunna välsigna den dag, då du fick denna bok i din hand. —

Och jag kommer att *glädjas över din lycka . . .*

BÔ YIN RÂ

VÄGLEDNINGEN

— — *Sökande själ* — vem du än må vara inför dig själv —
fatta min hand och sväva bort med mig från den sedan länge
invanda fångenskap, som binder dig i dina jordiska sinnens
trånga fjättrar!

Alltför länge har du burit dessa fjättrar, så att de blivit lika
kära för dig som ett konungsligt smycke!

Lär dig förstå, att endast *du själv* har makten att fjättra dig,
och att endast *du själv* har tillgång till de nycklar, som kan lös-
göra dina kedjor! —

Samla *mod* att lämna ditt fängelses trygghet och på *egen hand*
tillkämpa dig din *frihet!*

Låt mig inte förgäves öppna den tunga porten till din unkna
cell!

Bered dig på en fjärran färd i ett för dig ännu obekant eller
endast anat land; men vet, att jag vill föra dig till ditt *hem*, ditt
hem som du en gång för otänkbara tider sedan lämnat och vars
ljusa vidder nu är *skrämmande* för dig, eftersom du endast kän-
ner fängelsemurar som gräns för din blick . . .

Du skall icke behöva förlora något av det som fann ditt hjär-
tas kärlek under din fångenskap.

Allt skall du senare återfinna om du så vill, och det finns ingen som kan beröva dig det utom du själv!

Och när du sedan efter vår stjärnefärd återvänder till denna plats, så kommer din trånga cell att ha förvandlats till ett ljusst, strålande gemak i ett kungaslott, och — *du* kommer att vara «*nycklarnas herre*». . .

Allt som här var ditt eget kommer även framgent att tillhöra dig; men du kommer säkerligen att kunna göra *bättre* bruk av det, och det som hittills blivit liggande i smutsen kommer då att vara omstrålat av den strålglaus, som du skall ta med dig från ditt hem till denna jordetillvaros skymningsdystra ängder. —

Jag ber dig: — dröj inte längre på denna fångenskapens ort; grubbla inte ängsligt över om du verkligen förmår följa mig!

Varje tvekan håller bara i onödan kvar dig längre i fångenskapen. —

Tro på din uregna kraft! Endast genom din *egen* kraft kommer du att kunna höja dig tillsammans med mig! —

Jag skall bara vara din *ledare*, och ditt hem har skickat ut mig för att söka dig, eftersom du har «*ropat*» . . .

Tro, så länge du ännu inte kan *förstå!*

Tro, på det att du en gång må komma till vaket *vetande!*

Tro och följ mig!

— — Äntligen, äntligen känner jag din tvekande hand!

Ta med lugnt mod ett fastare grepp, så att jag kan leda dig säkert!

— Du känner redan, att vi *höjer* oss, och snart skall du vara upplyft *dit*, där allt som hittills synts dig *högt* skall ligga djupt *under oss* . . .

— Vi har redan kommit upp ur dysterhet och beklämmande mörker, och dina fötter känner sig befriade från bördan av din kropp! —

Djupt under oss ligger jordklotet med all sin gråa nöd.

Tänk inte tillbaka på det som du just har lämnat, ty varje tanke på sådant som tynger och trycker hämmar din fria flykt!

Din nedåtriktade blick måste verka *bortstötande* på dig, så att även *tillbakablickandet* ger dig kraft att *höja* dig.

Allt du lämnat kvar bör du se som en värdelös dröm, som du lyckligen undkommit och som aldrig mer kan återkomma!

Mot *ny* upplevelse bär din kraft dig, och du kommer att erfa-ra den inom dig *bara* under förutsättning att du kan *glömma* vad som *hittills* förefallit dig vara din högsta upplevelse . . .

— Medan jag håller på att tala till dig, tror jag mig redan se, hur det jag antyder med mina ord är nog för att frigöra din vilja.

Lättad svävar du redan uppåt!

Ditt öga, som helt nyss var skumt, börjar glänsa och lysa . . .

Det kommer att stråla allt klarare och klarare, ju mer vi närmar oss det ljus, som är ditt ursprungliga hem, som du lösgjorde dig från för eoner sedan!

Ännu svävar vi i «tomma» rymden, ty det finns ingenting här som du förmår iaktta redan nu.

Ändå är livets fullhet även här utbredd runt omkring dig, och det som förefaller dig «tomt» är blott ännu icke fattbart för din oövade blick.

Hör här sanningen, att det i alla oändligheter icke finns något «tomrum», att allt *skenbart* «tomrum» är till övermått fyllt med form och liv, och att din förmåga att uppfatta detta liv stadigt kommer att växa ju intensivare ditt eget liv kan sublimeras och förfinas! —

Vi måste sväva bort ännu mycket *högre* genom alla stjärnerymder!

Högt över de avlägsnaste solar måste vi höja oss, så att vi når
de sfärer, där ditt *inre öga* skall vakna upp ur tusenårig sömn!

— —

Redan är de världsregioner, som man på jorden blott ser som
ljusa dimmor på himlavalvet under klara nätter, djupt *under*
oss, och ännu har vår höjdtur icke nått sitt slut . . .

Vi befinner oss nu i en omätlig rymd, och du ser med förvå-
ning samma ljusa stjärndimmor, som vi lämnat djupt *under* oss,
nu också högt *över* dig, omslutande oss *på alla sidor!*

Vi är liksom i det inre av en ofattbart vidsträckt *kula*, vars
yttre gräns bildas av myriader världssystem . . .

Mitt i denna omätliga rymd märker du emellertid nu ett *nytt*
ljus, starkare än den mest bländande blix, mer strålande än det
starkaste solsken på tropiska hav . . .

— Jag hör ditt första glädjerop?

Ja, det är ingen inbillning: — ditt inre öga har öppnat sig! —
— —

Fastare griper du tag i min hand?

Du känner nog redan, att allt som hittills varit välbekant nu
har lämnat dig och att du först måste lära dig *se* här i detta
ljus?!

Likt skenet som upplyser den långa natten vid jordklotets is-poler så lever också detta oändliga ljushav, i vilket vi nu svävar, i tusentals flammande strålar och i underbar färgprakt.

Ännu kan inte ditt öga urskilja några former i detta levande ljus.

För detta behövs det mera tid och ännu högre flykt! — —

— Märker du redan de första bländvita strålnistorna, som blixtrar emot oss på vår väg? —

Vänd din blick uppåt, mot deras utgångspunkt!

Förskräckt ryggar du tillbaka?!

Du känner, att vi inte längre stiger upp av *egen* kraft, utan att denna obeskrivligt strålande URSOL, som du nu varseblivit i det *innersta* av det kulformade rummet, gripit oss med magnetisk kraft och suger in oss mot mitten av sitt eldsljus!

Du kan inte längre göra motstånd, och medan du ännu full av inre bävan tror dig hålla emot, har du tillsammans med mig kommit allt närmare dess yttre ljus- och flamhöljen . . .

— Jag förstår din fruktan, även om jag sedan lång tid tillbaka inte delar den.

Även jag har en gång genomlevt denna förskräckelse, när en annan vid min sida för första gången förde mig in i denna region.

Men det var den yttersta *sanningen* du fick höra av mig, när jag lovade att föra dig till ditt *hem*, fastän hela din varelse nu bävar av fruktan för förintelse. — —

— Hör du de dånande åskskrällar, som nu skallar emot oss, så låt dig inte *heller* skrämmas av *det!*

Även genom denna «skräckens sfär» kommer kraften hos denna ursol att dra oss upp snabbare än du kan förmoda.

Var blott säker på *dig själv* och på din vilja att nå ditt hem.

Lämna all *fruktan* och alla *antaganden* därhän och till och med *omtanken om ditt vara!* —

Vara och icke-vara måste synas dig ha samma värde, om jag inte förgäves skall ha följt dig på denna höjdväg! — —

Allt vad du *varit* inför dig själv, allt vad du velat *göra* av dig själv måste du vilja offra.

Du kommer nu helt visst att *förvandlas* i denna ureld, du må vilja det eller ej, och här skall det nu visa sig *vem du är!* — —
—

Du kommer att brinna här och sedan sändas tillbaka som en *lysande stjärna* till mörkret, så att det får mottaga evigt ljus genom dina strålar, eller så: — din vacklande vilja blir ditt fördärv och leder till eoner av förnyade kval . . .

Jag skulle aldrig ha hämtat dig ur ditt fängelse och övertalat dig att göra denna flygfärd, om du inte *själv* tidigare hade «*anropat*» mig tusentals gånger i din jordfångenskaps ensamma nätter. — —

Nu är ingen återvändo mer möjlig för dig! — —

Nu måste det visa sig, om du också var *berättigad* att «anropa»!

Endast den som ropat *för tidigt* på befrielse kan finna sin undergång här och förlora medvetandet om sig själv för eoner i denna ureld. —

Även *han* kommer en gång åter att sändas ut som en «gnista» i den eviga «rymden», men han var inte mogen att bli en *stjärna* redan idag, och urelden i denna sol, som är hans hem, kunde inte på nytt föda honom till hans högsta vara. — —

Men avlägsna nu *fruktan* från dina skuldror!

Fruktan har ännu aldrig lett till något stort mål! — —

Så länge *fruktan* trycker ned dig skall du inte finna din plats på denna *ur-ort*, ty du *vill* ännu inte offra *dig själv* för att *finna dig själv!* —

Känner du inte till Mästarens ord, att du skall *förlora* din själ om du vill *behålla* den, att du endast kan *vinna dig själv*, om du befriar dig från de fjättrar, som binder dig vid dig själv? — —

Jag kan förvisso ännu inte ge dig *visshet* om att du kommer att *bestå* den högsta prövningen, som nu förestår dig, men du vore väl inte här, om du hotades av att *störta ner* . . .

Du hade knappast följt mig, då jag på ditt «anrop» infann mig hos dig, om du hade väntat dig *något annat* än vad jag kunnat råda dig till. —

De som inte var berättigade att «anropa» och ändå «anropade» uppsökte alltid de mörkaste vrårna i sitt fängelse, när en av de våra klappade på deras port, och endast en mycket förmäten *djävhet* har då och då fräckt givit ledningen sin hand, fastän man vetat om att man ännu inte var beredd. — —

Men du har endast *tvekande* följt mig, och därför tror jag, att du kan lita *mera* på dig själv än du vill *tillstå* . . .

Bered inte dig själv kval och lita på din stjärna!

Den stjärna, som utgör *din högsta gestaltning*, som du genom förvandling skall återvända till, när du befriat dig från dig själv i denna soled! —

Önska inte mer att få vara *något annat* — *förutom* denna soled, som i sig innesluter *allt vara*, och den skall föda dig *på nytt* genom sin kraft, så att du för evigt har *ditt liv i den!* — — —

Jag lämnar dig nu så att du bara förnimmer *dig själv*, ty jag måste förvandla mig till *eld och ljus*, vars anblick du inte kan uthärda *just nu!*

Min plats i det innersta av denna ursol uppsöker jag nu, och om du återfinner mig, kommer *du* också att *såsom en stjärna* följa mig tillbaka till jordens dystra rike och lysa för dem, som där behöver ljus.

Du måste inte upprepa denna resa tusentals gånger som jag, och inget löfte binder dig vid *min* plikt, men ditt stjärnljus skall du erhålla ur samma *soled*, som en gång gav mig mitt ljus långt innan jag som en jordens människa fick möta dig! — — —

Gå nu in i ditt hem!

Låt dig brinna i eldsljuset, — och vänd förnyad tillbaka till mig som en *ljusets son!* — — —

I elden inne i hjärtat av denna ursol skall jag avvakta din födelse, och här i dess strålriken skall du då bli varse den som talat till dig, ohöljd, i sin eviga gestalt . . .

Gå in i din fulländning, så att en ny stjärna föds för jorden i dess gråa nöd! — — — — —